

வழுக்கு நிலம்

ரா. சீனிவாசன்

அணியகம்

5, செல்லம்மாள் தெரு,

செனாய் நகர்,

சென்னை - 600 030

தொலைபேசி : 644 96 30

முதற் பதிப்பு : 1960

இரண்டாம் பதிப்பு : 1978

மூன்றாம் பதிப்பு : 1998

- நூல் தலைப்பு : வழக்கு நிலம்
- ஆசிரியர் : ரா. சீனிவாசன்
- பொருள் : புதினம்
- விலை : ரூ. 50.00
- தாள் : 16 kg. டெம்மி
- அச்சு : 10 புள்ளி
- பதிப்பகம் : அணியகம்,
5, செல்லம்மாள் தெரு,
செனாய் நகர்,
சென்னை - 600 030
தொலைபேசி : 644 96 30
- ஒளிஅச்சு : எல்கேளம் கம்ப்யூட்டர் பிரிண்டர்ஸ்,
சென்னை - 600 017
- அச்சகம் : நெல்சன் அச்சகம்,
சென்னை - 600 029.

வாழ்க்கை ஒரு சிலருக்கு –
ஏன் பலருக்கு வழக்கு நிலமாகத்
தான் இருக்கிறது. அதில் நின்று
நிலைக்கும் முயற்சியே வாழ்க்கையில்
போராட்டமாகவும் முயற்சியுமாக
வும் அமைகிறது.

முன்னுரை

‘வழுக்கு நிலம்’ இது ஒரு நிகழ்ச்சிச் சித்திரம். ஒரே ஒரு நிகழ்ச்சி; அதை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டது.

மணமான வாழ்வு; அதன் சீர்குலைவுக்கு வரவுக்கு மீறிச் செலவு செய்வது; அதனால் அன்பு சிதைகிறது. பெண் கணவனின் வருவாய்க்குத் தக்கபடி வாழவேண்டும். அதுதான் குடும்பம் மகிழ்வு கொள்வதற்கு வழி என்றார் வள்ளுவர்.

பெண்கள் சிக்கனமாக வாழ்கிறார்கள்; தவறு செய்பவர் இந்தக் கதையில் கணவன்தான்.

கடன் வாங்குவது அது ஒரு தீய பழக்கம்; அதை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்ட கதை இது.

இதில் வரும் ‘சிவராமன்’ உண்மைப் பாத்திரம் என்று கூறினால் அது மிகையாகும்; அப்பாத்திரம் உண்மை; இப்படியும் வாழ்கிறார்கள் என்பது உண்மை.

அவன் வழுக்குகிறான்; ஆனால் விழவில்லை; நிமிர்ந்து வாழ்கிறான். அதைச் சித்திரிக்கும் கதை.

இது இரு முறை பல்கலைக்கழகத்தில் பட்ட வகுப்புக்குப் பாடமாக வைக்கப்பட்டது. இலக்கியத் தரம் வாய்ந்த எழுத்து என்பதால் மதிக்கப்பட்டது.

இதன் சிறப்புக்கு நடை அடிப்படை; தூய தமிழில் எளிய சொற்களைக் கொண்டு நடைமுறை வாழ்க்கையைச் சித்திரித்துத் தருகிறது. எழில் மிக்க நடை என்ற பாராட்டைப் பெற்றுள்ளது. நிகழ்ச்சிச் சித்திரம்.

ரா. சீனிவாசன்

வழுக்கு நிலம்

1

வெளியில் காற்றும் மழையும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு அடித்துக்கொண்டிருந்தது. வீட்டின் சுவர்களெல்லாம் சாரலால் நனைந்துகொண்டிருந்தன. சன்னல் கதவுகளெல்லாம் 'டபார்' 'டபார்' என்று அடிக்கடி அடித்துக் கொண்டிருந்தன. பார்வதி சன்னல் கதவுகளை ஒவ்வொன்றாக மூடினாள். மழைத்தண்ணீர் வெளியே 'சொட்டு' 'சொட்டு' என்று விழுந்து கொண்டிருந்தது. அந்த நீர்த்துளிகளோடு இரண்டு கண்ணீர்த் துளிகளும் சீழே விழுந்து தெறித்தன.

வெளியே கதவு தட்டும் ஒலி முதலில் கேட்கவில்லை. பிறகு சிறிது நேரத்தில், 'பார்வதி! பார்வதி!' என்று கூப்பிடும் குரல் கேட்டது. தம் கணவர்தாம் வந்திருக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட பார்வதி கையில் 'திக் திக்' என்று எண்ணெய் அதிகமாக இருந்ததால் எரிந்து கூத்தாடிக்கொண்டிருந்த ஹரிக்கேன் விளக்கைத் தாங்கியவண்ணம் கதவைத் திறந்தாள்.

சிவராமன் சட்டையெல்லாம் நனைந்திருந்தது. வரும் பொழுதே போட்டிருந்த சட்டையைக் கழற்றத் தொடங்கினான்.

உள்ளே இருந்து ஒரு கைத்துண்டு ஒன்று கொண்டு வந்து கொடுத்தான். உடம்பெல்லாம் துடைத்துக்கொண்டு சட்டையை மாற்றிக் கொண்டான். தலையை மட்டும் சரியாகத் துடைக்காமல் அப்படியே கையால் தள்ளிக் கொண்டான்.

“என்ன, காப்பி போட்டிருக்கிறாயா?”

“இதோ போடுகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அடுப்புப் பற்ற வைக்கச் சென்றாள்.

அடுப்பில் படுத்திருந்த கருப்புப்பூனையின் கண்கள் மினுமினுத்துக் கொண்டிருந்தன. சட்டென்றெழுந்து ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுத் தன்னை எழுப்ப வந்ததை மிகவும் வெறுப்பதைப் போல் ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டுப் போயிற்று.

சிவராமன் வாயில் பற்றவைத்த சிகரெட்டு கருகிச் சாம்பலாகி விட்டது.

“என்ன! உங்கப்பாவிடமிருந்து ஏதாவது...”

“கடிதம் வந்தது. அதெல்லாம் இப்பொழுது ஒன்றும் அனுப்ப முடியாது” என்று கண்டிப்பாக எழுதியிருக்கிறார்.

“மடையன்” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே கொண்டு வந்த காப்பியை அப்படியே வீசி எறிந்தான்.

மறைந்திருந்த கருப்புப்பூனை ஓடோடியும் வந்து அதை நக்கிக் குடிக்க ஆரம்பித்தது.

“நாளைக்குக் காலையில் மூட்டை கட்டு!”

அவளுடைய கண்களிலிருந்து விழலாமா வேண்டாமா என்று தேங்கிக் கிடந்த அந்த இரண்டு துளிகளும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கீழே விழுந்தன.

“அவர் கொடுக்காவிட்டால் நான் என்ன செய்ய முடியும்?”

“அப்பொழுது உன் வாழ்வைப் பற்றி அந்த மடையனுக்கு...”

பார்வதி விக்கி விக்கி அழுதாள்.

“அழுகிறாயா, அழு. போ. உன் அப்பாவிடத்தில் சொல்லி அழு. அன்று கலியாணத்திலே பத்தாயிரம் தருவதாகச் சொன்னானே, அந்தச் சொல்லைக் காப்பாற்ற வேண்டாமா? போ. பத்தாயிரத்தோடு வந்து சேரு. இல்லா விட்டால் இங்கே எட்டிப் பார்க்காதே. கட்டு. மூட்டை கட்டு.”

பேசாமல் கற்சிலையைப் போல அசையாமல் நின்றாள் என்று கூறினால் அவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்காது. கற்சிலைக்கு அவளைப் போன்ற உணர்ச்சி யிருக்க முடியாது. விம்மி விம்மி அழுத் தொடங்கினாள்.

“போ! என்முன் நிற்காதே. போ! நான் வெளியே போகிறேன். கதவைத் தாளிட்டுக் கொள்!” என்று சொல்லி விட்டுக் கண்ணாடியின் முன் நின்று தலையை வாரிக் கொண்டாள். தலை நன்றாகப் படிவதற்கு, “வாசலைன்” எண்ணெய் போட்டுப் படிய வாரிக்கொண்டாள். முகத்திற்குக் குளிர்ச்சிக்காக ‘ஸ்தோ’ பூசிக்கொண்டு பவுடர் பூசி அது தெரியாமல் இருப்பதற்காகக் கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டாள். அவள் போட்டிருந்த ‘ஓபன் சர்ட்டுக்குப்’

பொத்தான்களைக் கண்ணாடிமுன் நின்று மாட்டிக் கொண்டான்.

“ஏய்! மூதேவி! அழுதுகொண்டிரு. நான் வரக் கொஞ்சம் நேரமாகும்” என்று கூறிவிட்டுக் ‘காபூல்’ செருப்பைக் காலில் மாட்டிக்கொண்டு வெளியே போனான். அவன் சென்று மறையும் வரையும் அவன் கால் செருப்பு எழுப்பிய ‘டக் டக்’ என்ற ஒலி அவள் காதுில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த ஒலி நின்றதும் அவள் வெளியே சென்று கதவைத் தாளிட்டு உள்ளுக்கு வந்தாள்.

வெளியே மழை நின்றிருந்ததால் எங்கும் அமைதி குடி கொண்டிருந்தது. அவ்வப்பொழுது ஊர் நாய்கள் குலைத்துக் கொண்டிருந்தன. நிலா வெளிச்சமாக இருந்ததால் திடீரென தெரு விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டன. இருந்தாலும் மழைக் காலமாக இருந்ததால் அவ்வப்பொழுது மேகங்கள் சூழ்ந்து இருண்டு கொண்டிருந்தன. நீர் நிறைந்த குட்டைகளில் எல்லாம் தவளைகள் ஓய்வில்லாமல் கத்திக் கொண்டிருந்தன. தெருவில் அணைந்துவிட்ட விளக்குக் கம்பத்தின்மீது கோட்டான் ஒன்று உட்கார்ந்து கொண்டு தன் கடுமையான குரலைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது.

உள்ளே சென்ற பார்வதி நேரே கட்டிலின்மீது தொப்பென்று விழுந்தாள். நீளமாக இருந்த அவள் உடம்பு குட்டையாக ஆகிவிட்டது என்று சொல்லும்படி கால்களை முடக்கிக்கொண்டு ஓடுங்கிக் கிடந்தாள். விக்கி விக்கி அழுதாள். உடம்பெல்லாம் வியர்வையால் நனைந்துவிட்டது. “அம்மா!” என்று வாய்விட்டு அழுதாள்.

சிறிது நேரம் பொறுத்துக் கண்களை அகலத் திறந்து பார்த்தாள். சுவரில் மாட்டியிருந்த படம் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது. கலியாணத்தன்று எடுத்த படம் அது. கணவரும் தானும் மாலையிட்டுக்கொண்டு நின்றுகொண்டிருந்த படம். இன்னும் அதைச் சிறிது உற்றுப் பார்த்தாள். அந்தப் படத்திலாவது அன்பு என்பது இருக்கிறதா என்று ஆராய்ந்தன அவள் கண்கள். மேலைநாட்டுப் பாணியில் அணிந்திருந்த ‘சூட்டு’ புதிதாக வாங்கிய ‘பூட்டு’ கொஞ்சங்கூட மடிப்புக் கலையாத ‘கோட்டு’ இவற்றின் மீது போட்டிருந்த ரோஜா மாலை. ஆம், அன்று ரோஜா மலரைப் போலத்தான் விளங்கினார். அதன் இதழ்கள் உதிர்ந்து போவதைப்போல் அவர் அன்பும் மெல்ல உதிர்ந்து விட்டதோ என்று அந்தப் படத்தை மீண்டும் பார்த்தாள். அதைக் கையில் எடுத்துக்

கொண்டு பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை. ஆனால் அந்தப் படம் உயரத்தில் மாட்டியிருந்தது. அதை எடுக்க முயற்சி செய்யவில்லை.

அதற்குக் கீழே அவருடைய படம் மட்டும் தனியாக இருந்த ஒன்று மாட்டியிருந்தது. அவர் தலையில் இருந்த சதுரமான தொப்பி நூதனமாக இருந்தது. உடம்பு முழுவதும் கருப்பு கவுனால் மூடப்பட்டிருந்தது. கையில் ஏதோ சுருளாகக் கடிதம் ஒன்று இருந்தது. அந்தப் படத்தைக் கையில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டாள். பட்டமளிப்பு விழாவிற்குப் போயிருந்த போது எடுத்துக்கொண்ட படம் என்று அவர் சொல்லியபோது அவள் உள்ளம் அடைந்த மகிழ்ச்சியை இப்பொழுது எண்ணிப் பார்த்தாள். அந்தப் படத்தை மறுபடியும் சுவரில் மாட்டினாள். “பத்தாயிரம்” என்று வாய்விட்டுச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். “ஆம், இதைத் தொடமுடியாது. இதன் விலை பத்தாயிரம். அந்தப் பட்டத்தின் விலை பத்தாயிரம்” என்று அவள் உள்ளத்தில் எண்ணங்கள் தோன்றலாயின.

அவருடைய தந்தையாரின் கவனம் வந்தது. அவரைப் போன்ற கொடியவர் இந்த உலகத்திலேயே இல்லை என்று அந்த நேரத்தில் பட்டது. ஏன் அவருக்குப் பத்தாயிரம் கொடுப்பதாகச் சொல்லவேண்டும். பிறகு அதைக் கொடுக்காமல் என்னைத் தவிர்க்கவிடவேண்டும்.

“பாரு! உனக்குத் தெரியாதா நம் வீட்டு நிலவரம்! இருக்கிற சொத்து எல்லாம் விற்றுக் கொடுத்து விட்டால் நாங்கள் எங்கே நிற்பது. உன் அண்ணனைப் படிப்பிக்க வேண்டாமா? நாங்கள் ஓட்டைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு தான் தெருத் தெருவாக...”

“அப்பொழுது என் அவருக்குச் சொல்ல வேண்டும். படித்தவர்; பட்டம் பெற்றவர்; இதைப்போல வரன் கிடைக்காது; எப்படியாவது இதை முடிக்கவேண்டும் என்று ஏன் திட்டமிட வேண்டும்?”

“வேண்டாம். நம்ம ஊர் பக்கமே என் தம்பிக்குக் கொடுத்துவிட்டால் அவன் தங்கமாக வைத்திருப்பானே.”

“வைத்திருப்பான். அவள் நல்ல இடத்தில் வாழ்க்கைப் பட வேண்டும் என்று உனக்கு எண்ணமில்லையா? பாரு! நீயே சொல்லு. அம்மாவுக்கு இந்தப் பட்டிக்காட்டிலேயே உன்னைக் கொடுத்து உன் வாழ்வைப்...”

“பாழாக்க நினைக்கவில்லை. இனிமேல் எனக்குத் தெரியாது. நீயும் உன் மகளும் எப்படியாவது போங்கள். பட்டணத்திலே படித்த மாப்பிள்ளைக்குக் கொடுத்தால் சீரு சிறப்புச் செய்யாவிட்டால் சும்மா இருப்பார்களா? அவன் பத்தாயிரம் கேட்பானே. எங்கே வச்சிருக்கீங்க?”

“நீ ஒன்று. மூன்றுமுடி போட்டுவிட்டால் அப்புறம் எப்படியாவது ஆகுது. குறுக்கே குறுக்கே பேசாதே. நான் எப்படியாவது ஏற்பாடு செய்து விடுகிறேன்.”

இந்தப் பேச்சுகளெல்லாம் பார்வதியின் கவனத்துக்கு வந்தன. திருமணச் சந்தையிலே தான் விலை கூறப்பெற்ற வரலாறெல்லாம் அவள் கவனத்திற்கு வந்துகொண்டிருந்தன.

கடிகாரத்தின் முள் ‘டக் டக்’ என்று ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. ‘கிரீச்’ என்ற ஒலியோடு ஒரு சுண்டெலி ஓடி மறையத் தொடங்கியது. இந்த இரண்டொலிகளைத் தவிர வேறு ஒலி யொன்றும் பார்வதிக்குக் கேட்கவில்லை. கடிகாரம் மணி பன்னிரண்டு அடித்தது.

சிவராமனின் சீற்றம் கவனத்துக்கு வந்தது. “நானைக்கு வீட்டைவிட்டுப் போ. போ, உன் தந்தையிடம் போய்ச் சேர். பத்தாயிரத்தோடு வந்து சேர். இல்லாவிட்டால் இந்த இடத்தில் உனக்கு இடமில்லை” என்று சொல்லிய அந்தச் சொற்கள் காதில் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தன.

அவளுக்கு மயக்கம் வருவது போன்ற உணர்ச்சி தோன்ற ஆரம்பித்தது. அந்த வீடே ஒரு சுற்றுச் சுற்றுவதைப் போன்றிருந்தது. அவள் பழகிய இடமெல்லாம் அவளை விட்டுப் பிரிய மறுப்பது போன்று இருந்தது. அவரும் தானும் மகிழ்ச்சியாகப் பழகிய அந்த அறையின் மூலை முடுக்கு களெல்லாம் கவனத்துக்கு வந்தன.

“பாரு! என்னைக் கொஞ்சம் பாரு! என்ன இருந்தாலும் இவ்வளவு வெட்கம் கூடாது. நானும் படிக்கிறபோது எவ்வளவோ பெண்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் பழகியதில்லை. அவர்களிடத்தில் இல்லாத ஒரு தனித்தன்மை இந்த வெட்கம்தான். அதுதான் உன் பெருமையை...”

“பாரு! நம்மை இனி யாரும் பிரிக்கமுடியாது. நீ இந்த வீட்டில் அடியெடுத்து வைத்ததிலிருந்து இந்த வீடே கலகலப்பாக இருக்கிறது. நீ இல்லாத வீடு நிலவில்லாத வானம் போல் தான் வெறிச்சென்று இருக்கும்.”

இன்னும் இதைப் போன்ற காட்சிகளும் பேச்சுகளும் அவள் உள்ளத்தில் மாறிமாறி வந்து சுற்றிக்கொண்டிருந்தன. சன்னலருகில் வந்து நின்றாள். “அதோ பார்! விண்ணிலே நிலவு எவ்வளவு குளிர்ச்சியாக இருக்கிறது” என்று சுட்டிக்காட்டித் தான் சூட்டியிருந்த முல்லைப் பூக்களை முகர்ந்துகொண்டு அந்த வெண்ணிலாவிலே.... அதற்குமேல் அவள் கற்பனை செல்லாமல் நின்றுவிட்டது. ‘பத்தாயிரம்’ என்ற சொற்களைச் சொல்லத் தொடங்கியது.

பார்வதியை விட்டு அந்த வீடு பிரிவது போன்ற உணர்ச்சி அவளுக்குத் தோன்ற ஆரம்பித்தது. அடுப்பங்கரைக்குப் போய்த் திறந்திருந்த தவலையின் மீது தட்டு ஒன்று கொண்டு மூடினாள். அவள் கழுவி வைத்த கிண்ணங்கள் எல்லாம் பளிச்சென்று வெளுத்திருந்தன. அவை தன் நிலைமையைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போன்றிருந்தன. அங்கே கவிழ்ந்திருந்த வெள்ளிச் சாமான்களும், ‘எவர் சில்வர்’ பாத்திரங்களும் “எங்களுக்கு இருக்கிற மதிப்புக்கூட உனக்கில்லையே! பெண்ணாகப் பிறந்தால் உள்ள மதிப்போடு பணமதிப்பும் சேர்ந்தால்தானே உனக்கு மதிப்பு” என்று சொல்வது போல இருந்தது. அந்த வெள்ளிச் சாமான்கள் பீரோ கட்டில் இவை யெல்லாம் தான் வரும்பொழுது உடன் வந்தது அவள் கவனத்துக்கு வந்தது. இவையெல்லாம் சீர் என்ற பெயரால் அங்கே சீர் பெற்று இருந்தன. ஆனால் தன் வாழ்வு மட்டும் சீர் பெறவில்லையே என்ற எண்ணம் அவளுக்கு வருத்தம் தந்தது.

சுவரில் மாட்டியிருந்த கடிகாரம் ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது. தனக்குப் பழக்கமான அந்தக் கருப்புப் பூனை ஒரு எலியைக் கண்டு விட்டது. அதையே பார்த்துக் கொண்டு ஓரமாக ஒதுங்கி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தது. கடிகாரம் மணி ஒன்று அடித்தது. கதவு தட்டும் சப்தமும் கேட்க ஆரம்பித்தது. அந்த நேரத்தில் அவர் குரல்தானா என்று கேட்டுக்கொண்டு கதவு திறக்கவேண்டும் என்பதற்காகக் கதவருகில் வந்து சிறிது நேரம் தயங்கினாள். “யாரது” என்று தன் மெல்லிய குரலில் சிறிது உரத்துக் கேட்டாள்.

“நான்தான் திற” என்று பதில் வந்தது.

சிவராமன் வீட்டிற்குள் நுழைந்ததும் கதவை அவனே தாளிட்டான்.

“இவ்வளவு நேரம் பொறுத்து வருகிறீர்களே! எங்கே போய் வருகிறீர்கள்.”

“இந்தக் கேள்வியைக் கேட்க உரிமை இனி உனக்குக் கிடையாது.”

வாய் திறவாமல் படுக்கச் சென்றுவிட்டாள்.

சிவராமன் மட்டும் சிறிதுநேரம் ஏதோ சிறிய புத்தகம் ஒன்றைப் புரட்டிக்கொண்டு இருந்தான். கையில் ஒரு பென்சில் வைத்துக்கொண்டு ஏதோ குறித்துக் கொண்டிருந்தான். அதைப் பார்ப்பதும் ஏதோ குறித்துக் கொள்பவனாகவும் இருந்தான். ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவனைப் போல் அதையே பார்த்துக்கொண்டு அவ்வப்பொழுது அதில் ஏதோ கோடு போட்டுக் கொண்டிருந்தான், விளக்கிலிருந்த எண்ணெய் குறைந்து விட்டதால் சிறிது குதித்து ஆடி அடங்கிவிட்டது. உள்ளிருந்த எலி எப்படியோ அந்தப் பூனையின் கண்களுக்குப் பட்டுவிட்டது. சட்டென்று பாய்ந்து அதை அப்படியே கவ்விக்கொண்டு சன்னல் வழியாக அந்தப் பூனை மெல்ல நடந்து வெளியே சென்றது. விளக்கு அணைந்தது. இருள் சூழ்ந்தது.

2

காலையில் வழக்கம் போல் பார்வதி தன் கடமைகளைச் செய்யத் தொடங்கினாள். ஒரு தட்டில் நான்கைந்து இட்டளிகளும் சிறு கிண்ணத்தில் சட்டினியும் கொண்டு வந்து வைத்தாள். ஒன்றும் பேசாமல் மௌனமாக இருந்த சிவராமனின் முன்னால் மௌனத்தைக் கலைப்ப தற்காக “சாப்பிடுங்கள்” என்று சொல்லி அந்தத் தட்டை வைத்தாள்.

“வேண்டாம், நீ சாப்பிடு. சாப்பிட்டுவிட்டு உங்கள் வீட்டுக்குப் புறப்படு.”

“எங்கள் வீட்டில்தான் நான் இருக்கிறேன்.”

“உங்கப்பனுக்குக் கடிதம் எழுதி உன்னை அழைத்துப் போகச் சொல். அவன் எப்பொழுது பத்தாயிரம் கொண்டு வந்து தருகிறானோ அப்பொழுதுதான் நீ இங்கே.”

“அடியெடுத்து வைக்க வேண்டும். அவன் இவன் என்ற மரியாதை யில்லாமல் பேசவேண்டாம். என்னை என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லுங்கள். அவரைச் சொல்ல...”

“எனக்கு உரிமை கிடையாது. ஆமாம். அன்று எங்கள் வீடேறித் திருமணப் பேச்சை எடுத்துப் பேசியது யார்? ஏன் அப்பொழுது பத்தாயிரம் தருகிறேன் என்று சொல்ல வேண்டும்? வேறு எந்த இடத்திலும் கிடைக்காமலா உங்களிடத்தில் பெண் கேட்க வந்தோம்? சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்ற வேண்டுவது யோக்கிய முள்ளவர் களுக்குக் கடமையாகும். இதையாவது உணர்த்த நீ உன் தாய் வீட்டிற்குப் போய்த்தான் தீர வேண்டும். நான் படித்ததால் ஏற்பட்ட கடன் போதாதென்று கலியாணத்துக்கு ஏற்பட்ட கடன் எல்லாம் என்னால் கொடுக்க முடியாது. முதலில் பணம், பிறகுதான் வாழ்க்கை. பணமில்லாமல் வாழ முடியாது. பெரிய இடம் என்று நம்பி ஆடம்பரமாகக் கலியாணம் செய்தேன். அந்தக் கடன்காரர்களுக்கெல்லாம் நான் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியாது. முதலில் உன்னை அழைத்துப் போகச் சொல்லிக் கடிதம் எழுது. பிறகு பேசலாம்” என்று சொல்லி விட்டுச் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டு செய்தித்தாள் தான் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

வெளியே ‘டாக்ஸி’ வண்டி வந்து நின்ற சப்தம் கேட்டுப் பத்திரிகையைக் கீழே வைத்துச் சாய்வு நாற்காலியை விட்டு எழுந்து வெளியே வந்தாள். பார்வதிக்குத் தன் தந்தை வந்து விட்டார் என்ற மகிழ்ச்சி ஒருபுறம்; அந்தச் சமயத்தில் இவர் ஏதாவது முரட்டுத்தனமாகப் பேசிவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற கவலை மற்றொருபுறம். அதனால் அவளும் வெளிப் புறத்தில் விரைந்து வந்து நின்றாள்.

“வா அக்கா! இப்பொழுதான் வருகிறாயா! அவர் வரவில்லையா?” என்று தனியே வந்து இறங்கிய தன் தமக்கையை மிகவும் ஆவலாகச் சென்று வரவேற்றாள்.

“இல்லை. அவரை பம்பாய்க்கு மாற்றிவிட்டார்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் கையிலிருந்த பையிலிருந்து டாக்ஸிக்குச் சில்லரை எடுத்துக் கொடுத்தாள். முற்றம் பெருக்கிக் கொண்டிருந்த வேலைக்காரி பெட்டியும் படுக்கையும் கொண்டுவந்து வைத்தாள்.

வீட்டில் மறுபடியும் கலகலப்பு ஏற்பட்டது. அந்த இட்டளித் தட்டைக் கொண்டுவந்து பார்வதி அந்த அம்மையாரின் முன்னால் வைத்தாள்.

“அக்கா! சாப்பிடுங்கள்.”

“தம்பிக்குக் கொண்டுவந்து வை.”

மறுபடியும் மற்றொரு தட்டில் இட்டளி கொண்டு வந்து வைத்தாள். அவனும் ஒன்றும் மறுக்காமல் சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

“அக்கா! மாற்றலைப்பற்றி அத்தான் ஒரு கடிதமும் எழுதவில்லையே!”

“திடீரென்று மாற்றி விட்டார்கள். அரசாங்கம் இன்ஷ்யூரன்ஸ் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டதால் தலைமைக் காரியாலயத்தில் வேலை அதிகமாம். அதற்குத்தான் அவரை மாற்றிவிட்டார்கள்.”

“அங்கே நிரம்ப செலவாகுமே.”

“வீடு கிடைப்பதுகூட கஷ்டம் என்று சொல்கிறார். சில மாதங்கள் முடிந்ததும் மாற்றிக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு தான் போயிருக்கிறார்.”

கூடத்திலிருந்த புதிய கண்ணாடி பீரோ தென்பட்டது.

“இது மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது. புதிய அமைப்பாகவும் இருக்கிறது” என்று சொல்லிக்கொண்டே கை கழுவ எழுந்தாள்.

“அக்காவுக்குக் காப்பி கொண்டுவந்து கொடு.”

பார்வதி இரண்டு வெள்ளிக் குவளைகளில் காப்பி கொண்டு வந்து வைத்தாள்.

“இந்த வெள்ளிக் குவளையும் பார்வதி கொண்டு வந்ததுதானே!”

“ஆமாம்” என்று மிகச் சுருக்கமாகச் சொல்லி முடித்தான்.

“காப்பியில் சர்க்கரை அதிகம்” என்று அவன் தமக்கை சொல்லிக்கொண்டே குடிக்க ஆரம்பித்தாள்.

கடிகாரம் ஒன்பது மணி அடித்தது.

சிதறிக் கிடந்த பத்திரிகைத் தாள்களை அடுக்கி வைத்தான். பீரோவைத் திறந்து அதில் நலுங்காமல் இருந்த கோட்டும் சட்டையும் கால்சட்டையும் எடுத்துப் பக்கத்திலிருந்த மேசைமீது வைத்தான்.

அவன் குடிக்காமல் வைத்துவிட்டுப் போன காப்பி குவளையைக் கொண்டுவந்து பார்வதி கொடுத்தான்.

“எடுத்துக் கொண்டு போய்க் கொட்டு. எனக்கு வேண்டாம். அக்கா வந்தவுடன் அவர்களுக்கு ஏன் நம் வீட் நிலைமை தெரியவேண்டும் என்று அடங்கிவிட்டேன்.”

அந்தச் சொற்கள் பார்வதிக்கு ஓரளவு ஆறுதல் கொடுத்தது. அவர் தெரிந்து சொன்னாரோ இல்லையோ 'நம் வீடு' என்று சொல்லிய அந்தச் சொற்கள் அவளுக்கு ஆறுதல் கொடுத்தது. தம் தமக்கையின் முன்னால் தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்காமல் நடந்து கொண்ட கண்ணியத்தைக் கண்டு அவள் பெரிதும் ஆச்சரியம் அடைந்தாள். ஒன்றும் பேசாமல் அந்தக் குவளையை மேசை மேல் வைத்துவிட்டு அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தாள்.

“பார்வதி! மரியாதையாகச் சொல்கிறேன். அந்தக் காப்பியை எடுத்துக்கொண்டு போ. இங்கே வைக்காதே.”

அந்தக் காப்பி குவளையை எடுத்துக் கொண்டாள். பிறகு சமையல்கட்டுக்குப் போய்த் தன் கடமைகளில் மனம் செலுத்த முற்பட்டாள். வெளியே தெருவில், 'முள்ளங்கி' 'முள்ளங்கி' என்று கூவி விற்றுக்கொண்டு போன ஒரு குரலைக் கேட்டாள். அடுப்பங்கரையை விட்டு வெளியே வந்தாள்.

சிவராமனின் தமக்கை தன் பெட்டியிலிருந்த சரிகை சில்க் புடவைகளை வரிசையாக அடுக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கணவன் எடுத்துக் கொடுத்த 'ஜார்ஜ்ஜட்' புடவையை எடுத்து மடிப்புக் கலையாமல் அடுக்கி வைத்தாள். அவற்றைப் பூச்சி பொட்டு கெடுக்காமல் இருக்க ரசகர்ப்பூரங்களை அங்கங்கே போட்டு வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அந்தப் பெட்டியிலிருந்த தன் கணவரோடு தான் பிடித்துக் கொண்டிருந்த போட்டோ புடவையின் கீழ் இருந்தது. அவர் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டும் தான் நின்று கொண்டும் இருக்கும் அந்தக் காட்சியில் அப்படியே சிறிது நேரம் மெய்ம்மறந்து இருந்தாள். அவள் அணிந்திருந்த புடவையின் சரிகை நன்றாகப் படத்திலும் பளிச்சென்று தெரிவதைப் பார்த்தாள். அந்தப் புடவையைப் பற்றிக் கவனம் வரவே அந்தப் படத்தை அப்படியே பெட்டியில் வைத்துவிட்டு அந்த மைசூர் சில்க் புடவையை எடுத்து மடிப்புக் கலையாமல் இருக்க அடுக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இதைக் கவனித்தும் கவனிக்காமலும் பார்வதி வெளியே கூடையில் இறக்கி வைத்த முள்ளங்கியின் விலையைப்பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தாள். விவாதம் ஒருவிதமாக முடிவாகி அந்தக் கூடையை விட்டு முள்ளங்கிக் கற்றை இரண்டு வெளியேறி இவள் கைக்கு வந்தன, இவள் கையிலிருந்த காசு இரண்டணாவும் அவள் கையில் போயிற்று.

“அம்மா! கூடையைக் கொஞ்சம் பிடியுங்கள்.”

“இவ்வளவு பாரத்தை ஏன் சுமக்கிறாய். கொஞ்சமாக வாங்கி வருவதுதானே.”

அந்தக் கூடை தலையில் ஒருவாறு தூக்கி வைக்கப் பட்டது. கழுத்திலிருந்த ஒரு மெல்லிய நரம்பு வெளியே தெரியும் வண்ணம் அந்தச் சுமையை அவள் தூக்கிச் சென்ற காட்சி அவள் மறைந்த பின்பும் மறையாத காட்சியாக அவள் உள்ளத்தில் பதிந்தது.

“எல்லாம் வயிற்றுக்குத்தான்” என்று அவள் சொல்லிய இறுதிச் சொற்கள் காதில் ஒலித்துக்கொண்டே இருப்பன போல் இருந்தன.

“பார்வதி! பார்வதி!” என்று கூப்பிட்டுக் குரல் கேட்டு அந்த முள்ளங்கியை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குள் போனாள்.

“இது எல்லாம் உனக்கு வாங்கத் தெரியுமா? எப்படிப் பழகிக் கொண்டாய்?”

“எல்லாம் தானாகப் பழக்கமாய் விடுகிறது அக்கா!”

“அதுக்குத்தான் ஒரு மாமியார் இருக்க வேண்டும் என்பது. உன்னால் எப்படிக் குடித்தனத்தைக் கவனித்துக் கொள்ள முடியும். கஷ்டம்தான். என்ன செய்வது. நீ கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான். எங்கள் அம்மா இருந்தால் உனக்கு இந்த மாதிரி வேலை யெல்லாம் இருக்காது.”

சிவராமனின் தாயாரின் படம் மங்கலாகக் காட்சியளித் துக் கொண்டிருந்தது. அதைத் துடைத்துப் பல மாதங்கள் ஆனது போல் மங்கிக் கிடந்தது. அதற்குப் பக்கத்தில் மீசையை முறுக்கி விட்டுச் சந்தனப் பொட்டு வைத்துக் கொண்டிருந்த அவன் தந்தையாரின் படமும் அதைப் போலவே துடைப்பாரற்று மாட்டிக் கிடந்தது.

“இப்படிக் கொடு நான் அரிந்து கொடுக்கிறேன்.”

பார்வதி அரிசி எடுக்க உள்ளறைக்குச் சென்றாள். அங்கே கண்ணாடியின் முன்னால் சிவராமன் தலைவாரிக் கொண்டு நின்றான். அவன் அணிந்திருந்த நீல நிற ‘டை’ அவன் சிவப்பு முகத்திற்கு அழகு கொடுத்தது. அவன் கிராப்புப் பின் பக்கமாகத் தள்ளிக்கொண்டு வாரிக்கொண்டிருந்தான். ஒருசில மயிர் படியாமல் இருந்ததால் ‘வாசலைன்’ பூசிப் படிய வாரிக் கொண்டிருந்தான். அப்படியும் அவனையும் எதிர்த்து ஒரு

பக்கம் தூக்கிக்கொண்டிருந்தது. 'இமாலயா' என்று போட்டிருந்த வெள்ளை நிறப் புட்டியிலிருந்து ஸ்நோ எடுத்துப் பூசிக் கொண்டிருந்தான். 'முகப்பரு' வந்த இடத்தின் வடுவை மறைக்கச் சிறிது தேய்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

பார்வதி தன் வேலையில் கவனம் செலுத்தினாலும் தன் பார்வையை அவன்மீது செலுத்தாமலில்லை.

கண்ணிறைந்த தன் கணவனின் அழகை உவகையோடு கண்டு மகிழ்ந்தாள். முன்னாலெல்லாம் ஆபீசுக்குப் போகும் போது "பாரு! இங்கு வா!" என்று கூறி அன்போடு அணைத்துக்கொள்ளும் அவன் கரங்கள் இப்பொழுது 'டையை'ச் சரிப்படுத்துவதிலேயே இருந்தன.

உள்ளே அறையில் பழம்பானையில் இருந்த அரிசியை ஆழாக்கில் அளந்து போட்டுக்கொண்டு மறுபடியும் சமையலறைக்குத் திரும்பினாள். சிவராமன் வெளியே சென்ற போது நடந்த 'பூட்சு' சப்தம் கேட்டது.

"அக்கா! வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்ற அவன் இறுதிச் சொற்களும் காதில் விழுந்தன.

அவன் தமக்கை அரிந்து வைத்த முள்ளங்கிகளை அடுப்பில் கொதித்துக்கொண்டிருந்த பருப்புச் சட்டியில் போட்டாள்.

"பார்வதி! உன் அண்ணன் படித்துக்கொண்டிருந்தானே பாஸ் ஆகி விட்டானா?"

"பரீட்சை எழுதியிருக்கிறார். அநேகமாகப் பாஸ் செய்து விடுவேன் என்றுதான் சொல்கிறார்."

"அவன் திருமண விஷயத்தைப் பற்றி அப்பா என்ன சொல்கிறார்?"

"செங்கல்பட்டில் பெரிய மிராசுதார் மகளாம். நிறையச் சொத்து இருக்கிறது."

"ஒரே மகள் என்று சொல்லு."

"ஆமாம். அப்படித்தான் சொல்லுகிறார்கள். அவள் பத்தாவது மூன்று முறை எழுதியும் பாஸ் ஆகவில்லையாம். இல்லாவிட்டால் மேல்படிப்புப் படிக்க வைத்திருப்பார்கள். அவள் அப்பா இன்னும் ஒருமுறை எழுதிவிடு என்று வற்புறுத்துகிறாராம்."

"ஆமாம், முயற்சி செய்தால் பாஸ் செய்துவிடலாம்."

“ஆமாம். அவள் அப்பாக்கூட எவ்வளவோ முயற்சி செய்தார். பரீட்சைத்தாள் எங்கெங்கே போயிருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்வதற்குச் சென்னைக்குக் கூட வந்திருந்தார். ஆனால் ஒன்றும் பயனில்லை.”

“நான் அந்த முயற்சியைச் சொல்லவில்லை. படித்தால் பாஸ் ஆகலாமே என்று சொன்னேன்.”

“ஆங்கில பாடத்தில்தான் ஒவ்வொரு முறையும் தோல்வி ஏற்படுகிறதாம். இனிமேல் முடியாது என்று தீர்மானம் செய்து விட்டாளாம்.”

“போகட்டும். அதிகமாகப் படித்தால்கூடக் குடும்பத்திலே அடக்க ஒடுக்கமாக எங்கே குடித்தனம் செய்யப் போகிறார்கள்.”

படிக்காவிட்டால் கூட ஒரு சிலர்க்கு அடக்கம் என்பது இருப்பது இல்லை என்று சொல்லவந்தவள் ஒருகால் அவர்களையே சுட்டுவதாகக் கொண்டால், தவறாக நினைத்துக் கொள்வார்களே என்று சொல்லாமல் நிறுத்தி விட்டாள்.

“அந்த இடம் பெரிய இடமாயிற்றே என்றுதான் எங்கள் அப்பா கொஞ்சம் அச்சப்படுகிறார்.”

“அதற்கென்ன உங்கள் அப்பா கெட்டிக்காரர். எப்படியாவது முடித்துவிடுவார்.”

‘அப்பா கெட்டிக்காரர்’ என்ற சொற்கள் பார்வதிக்கு எட்டிக்காய் போல் இருந்தன. அந்தக் கெட்டிக்காரத்தனத்தால் தானே தன் கணவருக்குத் திருமணம் ஆனபிறகு கொடுக்கிறேன் என்று சொன்ன பத்தாயிரத்தைக் கொடுக்க வில்லை என்ற நினைவு பார்வதிக்கு வந்தது. உலகத்தில் கெட்டிக்காரத் தனத்தாலேயே எதையும் சாதித்து விடமுடியும் என்று நினைப்பது தவறு என்று அவள் மனம் சொல்ல ஆரம்பித்தது.

அதற்குள் வெளியே ஓர் ஆள் வந்து நின்றான். சைக்கிளில் வந்திருக்கிறான் என்பது அவன் அடித்த மணியிலிருந்தே தெரிய வந்தது.

“ஐயா இருக்கிறாரா?” என்று நிரம்ப மரியாதையோடு கேட்க ஆரம்பித்தான்.

இதைப்போலப் பலர் வந்து கேட்பது பார்வதியின் சமீப கால வாழ்வில் சாதாரணமாக இருந்தது. சிவராமனின் தமக்கை எழுந்து வெளியே வந்தாள்.

“என்னப்பா? என்ன வேண்டும்?”

“என்ன வேண்டும்? இரண்டுமாதமாக இழுத்தடிக்கிறார். கோட்டுத்துணி வாங்கி இரண்டு மாதம் ஆகிறது. இந்த மாதமாவது பாக்கியைச் செலுத்துவார் என்று எங்கள் எசமானர் கேட்டுவரச் சொன்னார்.”

“தம்பி சாயுங்காலம் வரும், அப்பொழுது வா!”

“எத்தனை சாயுங்காலம். எத்தனை காலைப்பொழுது” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே அவன் சைக்கிள் ஏறி அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கினான்.

அவன் போகும் வரை அவன் தமக்கை அங்கேயே நின்றாள்.

“எல்லாம் அம்மா செய்த கெட்ட பழக்கம்தான். படிக்கிற காலத்தில் கேட்கும்போதெல்லாம் பணம் செலவுக்குக் கொடுத்ததனால் வரவுக்கு மீறிச் செலவு செய்கிறான்” என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டு வீட்டுக்குள் சென்றாள்.

பார்வதி இலையில் சோறு பரிமாறி வைத்திருந்தாள்.

“அக்கா! சாப்பிடுங்கள்!” என்று சொல்லி மணை ஒன்று போட்டுக் குவளையில் நீர்மொண்டு வைத்தாள்.

கை கழுவிக்கொண்டு வந்து உட்கார்ந்தாள்.

“இந்த மாதிரி குடித்தனம் நடத்தினால் குடும்பம் குட்டிச்சுவராகத்தான் போகும்” என்று கசப்பான சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டே இலையில் இருந்த சோற்றைப் பிசையத் தொடங்கினாள்.

வீட்டின் பக்கத்தில் ஒரு குடிசை ஒன்று ஓலைகள் பாதியில்லாமல் வெறும் சுவராக இருந்த ஒன்று பார்வதியின் கவனத்துக்கு வந்தது. அந்தக் குடும்பத்தில் அவள் கணவன் கடன்காரனாக ஆகி அதே கவலையால் நோய் வாய்ப்பட்டுத் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்த காட்சி அவள் கவனத்திற்கு வந்தது. அவள் குழந்தையோடு பார்வதியினிடம் அடிக்கடி வந்து, “அம்மா குழந்தை அழுகிறது. கொஞ்சம் சோறு இருந்தால் ரசம் போட்டுக் கொடுங்கள்” என்று அடிக்கடி கேட்கும் அந்தப் பரிதாபகரமான காட்சி கவனத்துக்கு வந்தது.

ஆனால் அவன் கடன்காரர்களைக் கண்டு அஞ்சி மெலிந்து விட்டான். தன் கணவன் அஞ்சாமல் அவர்களை அஞ்ச வைக்கும் திறமையால் உடல் மெலியாமல் இருக்கிறார் என்று அவள் அறிவு அவளுக்கு உண்மை உணர்த்தத் தொடங்கியது.

“நான் என்னக்கா செய்ய முடியும்?”

“எல்லாம் குடித்தனம் நடத்தும் பெண்களிடம்தான் இருக்கிறது. நீ அவனைக் கண்டித்திருக்க வேண்டும். வீண் செலவு செய்யாமல் தடுக்க வேண்டும். நாங்கள் அப்படிக் குடித்தனம் நடத்தினால் நகை நட்டு நிலம் வீடு இதெல்லாம் வாங்கி இருக்க முடியுமா? அவர் சம்பளம் வாங்கி அப்படியே சல்லிக் காசுகூட எடுக்காமல் கொடுத்து விடுகிறார். அதைத் திறமையாகச் சேர்த்து வைத்து ஒரு வீடு வாங்க முடிந்தது. இவன் வாங்குகிற சம்பளத்தை இவன் போக்கிலே செலவு செய்ய விட்டு விடுகிறாய். இது எனக்குக் கொஞ்சங்கூடப் பிடிக்கவில்லை” என்று சொல்லி வறுத்து வைத்திருந்த வாழைக்காய் வறுவலைப் பிடித்தமாக உண்ணத் தொடங்கினாள்.

அவள் சாப்பாட்டை முடித்ததும் பார்வதியும் தன் உணவைச் சீக்கிரம் முடிக்க முற்பட்டாள். சாப்பிடும்பொழுது சோறு புரைக்கை ஏறியது. “அம்மாதான் என்னைப்பற்றி நினைக்கப் போகிறார்கள். வேறு யார் நினைக்கப் போகிறார்கள்” என்று அவள் மனம் எண்ண ஆரம்பித்தது.

பக்கத்திலிருந்த பானையிலிருந்து காய்ச்சி ஊற்றிய வெந்நீரைக் குடிக்க ஆரம்பித்தாள். கை கழுவிக்கொண்டு சாப்பிட்ட இடத்தைச் சுத்தம் செய்துவிட்டுப் பெருக்கித் தள்ளி விட்டுச் சட்டிப் பானைகளின் மீது தட்டுகள் போட்டு மூடி விட்டுக் கூடத்திற்கு வந்தாள்.

தழையை மெல்வது போல அவன் தமக்கை வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டு புதிய வாரப்பத்திரிகை ஒன்று புரட்டிக் கொண்டிருந்தாள். வெள்ளை வெளேர் என்றிருந்த தலையணையில் பச்சை நூலால், ‘நல்லிரவு’ என்று போட்டிருந்தது. அந்தத் தலையணையைக் கொண்டு வந்து புதிய பாய் ஒன்றையும் கொண்டு வந்து, “படுத்துக் கொள்ளுங்கள். உண்ட இளைப்பு வண்டியில் வந்தவர்களுக்கு உண்டு” என்று சொல்லி அதனை விரித்துப் போட்டாள். சிகப்பு நீலம் போட்ட கோடுகள் அந்தப் பாயை அலங்கரித்தன.

சிவராமன் வழக்கம் போல் நேரங்கழித்து வராமல் அன்று மாலை சீக்கிரம் வீட்டுக்கு வந்தான். கையில் ஒரு பொட்டலம் இருந்தது. வரும்பொழுதே, “அக்கா!” என்ற குரலோடு வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். தமக்கையும் தம்பியின் வருகையைக் கண்டு அவன் கையிலிருந்த பொட்டலத்தைக் கண்டாள். “என்னடா இது!” என்று கேட்ட வண்ணம் அதைக் கையில் வாங்கினாள்.

“உனக்காகத்தான் வாங்கி வந்திருக்கிறேன்.”

அதை வாங்கி வைத்துவிட்டு உள்ளே யிருந்து குவளையில் காப்பி கொண்டுவந்து கொடுத்தாள்.

அதை வாங்கிக் குடித்தான்.

“உனக்காகத்தான் வாங்கி வந்தேன். பிடித்திருக்கிறதா பார்.”

இப்பொழுது அவனைக் கண்டிக்க அவள் நா எழுந்தாலும் மனம் எழவில்லை.

“சீக்கிரம் சமையல் செய்து வை. இன்று நல்ல சினிமாப் படம் ஒன்று வந்திருக்கிறது.”

“தமிழ்ப் படமா?”

“ஆங்கிலப் படம். உனக்கு விளங்காது. இரண்டாவது ஆட்டம். நீ வர முடியாது.” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் உடுத்திருந்த ஆபீஸ் உடையைக் களைந்து எட்டு முழம் வேட்டி ஒன்றைக் கட்டிக்கொண்டு மெல்லிய உட்சட்டை ஒன்றைப் போட்டுக்கொண்டு கையில் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்தான்.

அதில் எழுந்த புகை, வளையம் வளையமாகச் சுற்றிச் சென்றுகொண்டிருந்தது. அந்த வளையமான புகையைப் போலவே அவன் எண்ணங்களும் வளைந்து வளைந்து சென்று கொண்டிருந்தன.

“இந்தப் பழக்கத்தை யெல்லாம் விட்டுவிடக் கூடாதா? எல்லாம் உன் அம்மா கொடுத்த செல்லம்தான். கேட்கும் பொழுதெல்லாம் மறுக்காமல் பணம் கொடுத்ததால்தான் இந்த மாதிரிப் பழக்கங்கள் எல்லாம் செய்துகொண்டாய். உங்கள் அத்தானிடம் ஒரு சின்ன பொடி போடுகிறதைக் கூட நீ பார்க்க முடியாது” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன்

குடித்து வைத்த குவளையை எடுத்து வைத்து அடுப்பங் கரைக்குச் சென்று சமையல் வேலையைக் கவனிக்கத் தொடங்கினாள்.

“அந்த வீட்டில் தனக்கு என்று ஏதேனும் வேலை இருக்கிறதா?” என்று எண்ணிய வண்ணம் பார்வதி ஆழ்ந்த சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தாள். நேற்றைய தினம் “வீட்டை விட்டுப் போ” என்று சீற்றத்தோடு பேசிய சொற்கள் என்னவோ மேலானதாக இருப்பதைப்போல உணர ஆரம்பித்தாள்.

அவள் தமக்கை, வீட்டு விளக்குகளை யெல்லாம் துடைத்து எண்ணெய் ஊற்றிக்கொண்டிருந்தாள். “இந்த வீட்டிற்கு மின்சாரம் போடக்கூடாதா! அப்பா கட்டி முடித்ததோடு சரி. அதற்கப்புறம் ஒன்றும் செய்யாமல் இருக்கிறாய்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவற்றை ஒருபுறம் வைத்தாள்.

“பார்வதி! விளக்கு வைக்கப் போகிறது. வீடு பெருக்காமல் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய். ஓ! நாவல் படிக்கிறாயா!” என்று உரத்துப் பேசத் தொடங்கினாள்.

“நாவலா! என் வாழ்வைவிட அவ்வளவு சுவை அதில் இருக்குமா?” என்று சொல்ல வந்தவள் வாய் திறவாமல் இருந்து விட்டாள்.

வீடு பெருக்கும் தொழிலாவது கிடைத்ததே என்று கொஞ்சம் திருப்தி கொண்டாள். கையில் துடைப்பம் எடுத்துக் கொண்டு போட்டிருந்த பாயைச் சுருட்டி ‘நல்லிரவு’தலையணையை உள்ளறையில் கொண்டுபோய் வைத்தாள். உள்ளறையைப் பெருக்கிவிட்டுக் கூடத்திற்கு வந்தாள். அவள் கட்டியிருந்த பச்சைப்புடவை அவள் மாநிறத்திற்கு அழகு கொடுத்தது. என்றாலும், சிவராமனின் கண்கள் அவளை ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. அவன் கையிலிருந்த சிகரெட்டு முனையை ஒரு தட்டுத் தட்டிவிட்டு வாயில் வைத்து ஓர் இழுப்பு இழுத்தான். அவன் விட்ட புகை மறுபடியும் வளைந்து வளைந்து சென்று மறைந்தது. சட்டை ஒன்றை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டான்.

“வெளியே போய்வருகிறேன். சமையல் சீக்கிரம் ஆகட்டும்.”

சிவராமன் வெளியே போனதும் சிகரெட்டுச் சாம்பலை யெல்லாம் சீராகப் பெருக்கி யெடுத்தாள்.

“இந்தத் தட்டுகளை யெல்லாம் கழுவி வை” என்று அடுக்களையிலிருந்து உத்திரவு வந்தது.

சில தட்டுகளையும் கிண்ணங்களையும் துலக்கிக் கழுவி வைத்தாள். அந்தப் பொட்டலத்திலிருந்த புடவையைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற சின்ன ஆசை ஒன்று அவள் உள்ளத்தில் தோன்றியது. ஆனால் அந்த ஆசைக்கே இடம் வைக்காமல் அந்தச் சேலையைப் பிரித்துப் பார்க்காமலேயே அவள் பெட்டியில் வைத்துவிட்டதைப் பார்த்து அந்த எண்ணத்தையும் கைவிட்டு விட்டாள்.

“தம்பிக்கு முட்டை ‘ஆம்ஸெட்’ என்றால் நிரம்பவும் பிரியம்” என்று சொல்லிக்கொண்டு சில முட்டைகளை உடைத்துக் கிண்ணத்தில் ஊற்றத் தொடங்கினாள்.

“அம்மாலை விடாப் பிடியாகத் தொந்தரவு செய்வான். அவரும் இதெல்லாம் செய்து வைப்பான். அருமை அறிந்து நடந்து கொள்வதுதான் பெண்களுக்குப் பெருமை” என்று சொல்லிக்கொண்டே வெங்காயம் அறுத்து ஒரு கிண்ணத்தில் போட்டாள்.

“எங்களவர் இப்படி யெல்லாம் கேட்டுச் சாப்பிடமாட்டார். போட்டதைச் சாப்பிட்டு விட்டுப் பேசாமல் எழுவார்” என்று வழக்கம் போல் தன் கணவரின் பெருமையைக் கொஞ்சம் அளந்து பேசினாள்.

“எண்ணெய் அவன் உடம்புக்கு ஆகாது. நெய் கொண்டு வா” என்று சொல்லி அவளே அங்கிருந்த நெய்ப் பாத்திரத்தில் இருந்த நெய்யைக் கடாயில் கொஞ்சம் ஊற்றினாள்.

பார்வதி அழுவதா படுக்கையிலாவது போய் விழுவதா என்று தெரியாமல் சிறிது நேரம் திகைத்து இருந்தாள். ஒரே நாளில் இவ்வளவு பெரிய மாறுதலை எதிர்பார்க்கவில்லை. தனக்கு அறுதல் சொல்லித் தேற்றுவதற்கோ யாரும் இல்லையே என்ற ஒரு சிறு வருத்தம் அவள் உள்ளத்தில் இடம் பெற்றது.

சிவராமன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான்.

“அக்கா! சமையல் ஆகிவிட்டதா?” என்று சொல்லிக் கொண்டே சமையலறைக்குள் வந்தான்.

“உட்காரு” என்று சொல்லித் தட்டைக் கழுவி வைத்தாள். அங்கே நிற்பதா கூடாதா என்று தெரியாமல் சிறிது நேரம் நின்றாள் பார்வதி. சிவராமன் தன்னிடம் வெறுப்பாக நடந்துகொள்வதற்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கக் கூடாது என்ற

காரணத்தால் அந்த அறையை விட்டு வெளியே வந்து விட்டாள்.

“இன்று சமையல் நன்றாக இருக்கிறது” என்ற சொற்கள் மட்டும் சற்றுத் தொலைவில் இருந்த பார்வதியின் காதுகளில் விழுந்தன. இந்தச் சொற்கள் முதலில் அந்த வீட்டில் அடியெடுத்து வைத்துத் தான் முதன் முதலில் சமையல் செய்து பரிமாறிய அந்த நாளில் கேட்டது கவனத்திற்கு வந்தது.

விளக்கு வெளிச்சத்தில் சுவரில் ஒரு பல்லி ஒன்று அசையாமல் இருந்த காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அதன் வாலை மட்டும் கொஞ்சநேரம் பொறுத்து அது அசைத்துக்கொண்டிருந்தது. அதற்கு எதிரில் மற்றொரு பல்லி எதிர்நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. ஒன்றை ஒன்று தூரத்திக் கொண்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்த காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டே கூடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

சிவராமன் கைகழுவிக்கொள்ளச் சமையலறையிலிருந்து எழுந்தான். அவள் ஒருத்தி கூடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாள் என்பதையும் பொருட்படுத்தியதாகவும் தெரியவில்லை. ஏதோ பார்வதியின் நிழல் மட்டும் அங்கு இருப்பது போன்ற உணர்ச்சியே அவனுக்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். அவன் மறுபடியும் கண்ணாடியின்முன் நின்று தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளும் அரும்பணியில் ஈடுபட்டான்.

“பார்வதி! சாப்பிட வா” என்று கூப்பிடும் குரல் கேட்டது.

சரி! என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தவித்த பார்வதிக்குச் சாப்பிடும் தொழிலாவது கிடைத்ததே என்பதில் திருப்தி கொண்டவளைப் போல், “இதோ வந்து விட்டேன்” என்று வாய்விட்டுப் பேசக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தை முழுவதும் பயன்படுத்திக் கொண்டது போலவே அந்தப் பதில் சிறிது உரத்த நிலைமையில் இருந்தது.

பார்வதி உள்ளே போவதற்குள் அவன் தமக்கை வெளியே வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளும் சாப்பிட்டு அந்த இடத்தை விட்டு எழுந்து வருவதுபோல் இருந்தது வாயை முன்தானையால் துடைத்துக்கொண்டு வந்த காட்சி.

“இருக்கிறதைப் போட்டுக்கொண்டு சாப்பிடு” என்று சொல்லிய வண்ணம், அவள் சமையலறையை விட்டு வெளியில் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவ்வளவு உரிமையாவது கிடைத்ததே என்ற திருப்தி யோடு அவள் சமையலறைக்குச் சென்றாள்.

சாப்பிட்டது குறைவாக இருந்தபோதும் நேரம் மட்டும் கொஞ்சம் அதிகமாகவே ஆயிற்று. வேறு வேலை இன்னது செய்வது என்று தெரியாத காரணத்தால் அதிலேயே கொஞ்ச நேரம் போககுபவளைப் போல மெதுவாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“அக்கா! வருகிறேன். ஒரு மணிக்கெல்லாம் வந்து விடுகிறேன்” என்று அவன் குரலும் வெளிக்கதவு சாத்தும் சப்தமும் ஒன்றாகக் கேட்டது.

வெளியே கூடத்தில் பெட்டியில் வைத்திருந்த புடவையின் அழகை விரித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ‘வயலட்’ நிறத்தில் ஓரமில்லாமல் அழகாக இருந்த அந்தப் புடவை பார்வதியின் கண்களைக் கவர்ந்தது. தண்ணீர் குடிக்கச் செல்வதைப் போல அந்தப் புடவையைப் பார்த்து விடவேண்டும் என்ற ஆசை எழுந்தது. அதற்காக அடுப்பங்கரையை நோக்கி அந்தக் கூடத்தின் பக்கம் வந்தாள்.

நல்ல காலமாகப் பிரித்த புடவையை மடித்து வைக்கப் பார்வதியின் உதவி தேவையாக இருந்தது.

“பார்வதி இதைக் கொஞ்சம் பிடி.”

அதன் மென்மையான தன்மையைத் தொட்டு உணர முடிந்தது. அதன் நீலநிறம் வானத்தின் நீலத்தைப் போலக் களங்கமில்லாமல் விளங்கியது. மங்கலாக இல்லாமல் பளிச்சென்று இருந்தது. விளக்கொளியில் இன்னும் அது எடுத்துக் கொடுத்தது.

“இது உன் மாநிறத்துக்கு எடுக்காது”

ஆமாம் என்று சொல்லுவதா மறுத்துப் பேசுவதா என்று பார்வதியின் மனம் விரைவில் முடிவுகூட்ட முடியாமல் திண்டாடியது.

சுமமா இருப்பது நல்லது என்ற சித்தாந்தத்திற்கு வந்தவளைப் போல் ஒன்றும் பதில் பேசாமல் இருந்து விட்டாள். தண்ணீர் குடிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாததால் மறுபடியும் தன் உள்ளறைக்குச் சென்று படுத்துக் கொண்டாள். தலையணையின் மீது தலை வைத்துப் படுத்தாள். அவளுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அப்பா பணம் கொடுக்காதது தன்னுடைய தவறா என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினாள். அவர் இந்த வேளையில் எங்கே

போயிருப்பார் என்ற கேள்வி விடாமல் அவளுக்கு எழுத் தொடங்கியது. “எனக்கு ஆங்கிலப் படமே பிடிக்காது. படம் என்றால் மொழி விளக்கமாகத் தெரியவேண்டும். நம் நாட்டுச் சில பண்பாடு அதில் பொருந்தி இருக்க வேண்டும். நமக்குப் புறம்பான நாகரிகத்தையோ பண்பாட்டையோ இலக்கியத்திலாவது சரி சினிமாப் படத்திலாவது சரி நாம் முழுவதும் அனுபவிக்க முடியாது” என்று அவர் முன்னெல்லாம் சொன்ன சொற்கள் அவள் கவனத்துக்கு வரத் தொடங்கின.

வீட்டில் விளக்குகள் அணைக்கப் பெற்றன. கூடத்தில் எரிந்துகொண்டிருந்த அரிக்கேன் விளக்கு இறுதியில் அணைக்கப்பட்டது. அவன் தமக்கை கூடத்திலேயே படுத்துறங்கினான். சிறிது நேரத்தில் தூக்கம் அவளைக் கவ்வியது என்பது அங்கே ஏற்பட்ட அமைதியால் தெரிந்தது. உள்ளறையில் எரிந்து கொண்டிருந்த படுக்கையறை விளக்கின் வத்தியைச் சிறுகப் பண்ணினான். அதன் ஒளியில் ‘நல்லிரவு’ என்று எழுதிய தலையணை வெண்மையாகக் காட்சியளித்தது. அது ஏதோ வேதனை உண்டாக்குவது போல் இருந்தது. அந்த எழுத்துக்களை அவளால் உற்றுப் பார்க்க முடியவில்லை. சன்னலின் வழியாக வாளை நோக்கி மின்னும் விண்மீன்கள் ஏன் மின்னுகின்றன என்று சிந்திப்பவளைப் போல் அவற்றை உற்று நோக்கினான். தன் தனிமையைப் பார்த்து அவை சிரிப்பன போல அவளுக்குத் தோன்றியது. நிலா அழகாக இருந்தது. ஆனால் அவ்வழகு நிலா அவளுக்கு வேதனையையே கொடுத்தது.

“பிரிந்தவரை வாட்டுவதேன் வெண்ணிலாவே” என்று எப்பொழுதோ எங்கேயோ படித்த பாட்டின் ஓர் அடி அவளுக்குக் கவனம் வர ஆரம்பித்தது. வானின் நிலவைவிட வையகத்தின் இருளே சூழ்ந்திருந்தால் எவ்வளவோ மேல் என்று அவள் எண்ணினான். அப்பா பணம் கொடுக்கவில்லை என்றால் என்மீது வெறுப்புக் காட்டலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு இரவும் ஏன் வீட்டில் தங்கக்கூடாது? அவர் எங்கே போயிருப்பார்? அவர் யாரோடு பழகலாம். ஏன் ஒருநாளைப் போல பலநாள் நேரங்கழித்து வீடு திரும்ப வேண்டும் என்று இன்ன பிற எண்ணங்கள் அவள் உள்ளத்தில் தோன்ற ஆரம்பித்தன. ஒருகால் எந்தப் பெண்ணோடாவது உறவு இருக்குமா? கேட்டால் அதைக் கேட்க எனக்கு உரிமை கிடையாது என்கிறார். அவர் நடத்தையில் தவறலாம்; என்னிடத்தில் அன்பு செலுத்தாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அவர் நடத்தையைப் பற்றி நான் தெரிந்து கொள்வதற்குக் கூட

